

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **K. T. H.**, nar., st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, pobytem v ČR K.,
zastoupen: Mgr. Zdeněk Ptáček, advokát, se sídlem Májová 608/23,
350 02 Cheb,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017, č. j. MV-101362-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce usiloval o zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017, č. j. MV-101362-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 6. 2017, č. j. OAM-707-16/ZR-2016, jímž byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dní ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro rozhodnutí správních orgánů byla skutečnost, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 21 T 90/2012, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 7. 2015, sp. zn. 7 To 227/2015, odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 18 měsíců a k trestu propadnutí věci za spáchání přečinu porušení předpisu o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle § 244 odst. 1, 2 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že ihned na počátku správního řízení upozornil, že na území České republiky trvale žije jeho manželka H. Ch. N., se kterou se stará o nezletilého syna K. N. C. H. (nar. ...). Mimo to žije na území České republiky i žalobcova dcera H. K. T. L. (nar. ...), která je občankou České republiky a žije zde i se svým manželem. Tyto skutečnosti jsou správním orgánům známy i z úředních evidencí. Přesto k nim žalovaný nijak nepřihlédl. Žalobce potvrdil, že jím podané odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo odůvodněno, došlo k tomu ale v důsledku složité komunikace způsobené tím, že žalobce dostatečně neovládá český jazyk. Dle žalobce správní orgány porušily ustanovení správního řádu a Listiny základních práv a svobod, když přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), správní orgány nevyšly žalobci vstříc (§ 4 odst. 1 správního řádu), správní orgány nepostupovaly v souladu se zákony (§ 2 odst. 1 správního řádu).
3. Je pravdou, že byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ovšem v daném případě bylo zcela jasné patrné, že nebyl hlavním pachatelem předmětné trestné činnosti a orgány činné v trestním řízení se nikterak nenamáhaly, aby hlavního pachatele zjistily a postavily před soud. Žalovaný má za to, že okolnost, že splácí značný daňový dluh, je okolností přitěžující, namísto toho, aby byl zájem státu, aby daňový dlužník měl možnost splácet svůj daňový dluh, tak mu to je fakticky zrušením pobytu znemožněno. Ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že správní orgán nepřihlédl k rodinným vazbám, které na území České republiky má a které by zrušením trvalého pobytu byly narušeny. Žalobce se rovněž domnívá, že žalovaný nesprávně zhodnotil souvislosti celého případu, a to přesto, že svým rozhodnutím zcela nepřiměřeně zasáhl do jeho rodinného života. Tvrzení, že neshledal, že by rodinné vazby a délka pobytu odvolavatele na území převážily nad negativními okolnostmi jednání žalobce je dle jeho názoru pouze spekulativní. Naopak žalobce by měl orgánům ČR dokladovat po dobu trvání podmíněného propuštění z výkonu trestu své chování a dále musí splácet daňový dluh. Tedy je v zájmu státu, aby měl možnost sledovat chování podmíněně propuštěného a též aby mohl daňový dlužník hradit dluh. S ohledem na postup orgánů veřejné moci ostatních států Schengenského prostoru je fakticky vyloučena možnost soužití rodiny odvolavatele i v jiných státech a s ohledem na nyní uplatňovanou vízovou politiku není možnost společného soužití na základě jiného druhu pobytu fakticky ani možná a kontakt s by napadeným rozhodnutím byl posunut pouze do hypotetické roviny.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Odmítá přitom námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu

nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkázala žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Žalovaná sdělila, že žalobce i přes výzvu k odstranění vad odvolání nedoložil odůvodnění odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra. Bylo na žalobci, aby v odvolání uvedl své námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a pakliže tak neučinil, nemohla se jimi žalovaná v odvolacím řízení zabývat. Žalovaná dále uvedla, že tvrzení žalobce o důvodech, pro které nedoložil odůvodnění svého odvolání, považuje za účelové. Žalobce byl zastoupen advokátem a mohl využít služeb tlumočníka. Ostatně je podle žalované zvláštní, že formulace žalobních námitek byla možná i přes slabou znalost českého jazyka ze strany žalobce, zatímco formulace odvolacích námitek nebyla uskutečněna. Žalovaná konstatovala, že v případě, že žalobce bude pobývat mimo území České republiky, tak nebude hrozit, že závažným způsobem naruší její veřejný pořádek.

5. Žalovaná také podotkla, že žalobce může pobývat se svou rodinou v zemi původu, neboť jeho nejbližší rodina jsou občané Vietnamské socialistické republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce neovládá dostatečně český jazyk a udržuje styky s osobami původem z Vietnamské socialistické republiky, je zřejmé, že, navzdory dlouhodobému pobytu na území, není integrován do české společnosti.
6. Jako irelevantní shledala žalovaná námitku, podle níž nebyl žalobce hlavním pachatelem trestné činnosti, za niž byl odsouzen, a orgány činné v trestním řízení nevyvinuly dostatečnou snahu, aby byl před soud postaven právě hlavní pachatel. Správní orgány vyšly z rozsudků trestních soudů, z nichž navíc vyplývá, že jeho snaha o svedení viny za jím páchanou trestnou činnost, byla shledána jako účelová. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně se opírá o § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, v jehož rámci lze hodnotit pouze to, zda byly splněny jím stanovené podmínky, nikoli postup trestních soudů.
7. Rovněž jako irelevantní pak žalovaná vyhodnotila i žalobcovu námitku, podle níž je v zájmu České republiky, aby byl žalobce schopen uhradit svůj daňový dluh. Plnění splátek dluhu na daních nijak nesouvisí s naplněním podmínek uvedených v ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Pakliže má žalobce dluh vůči České republice je povinen jej splácet, ať již zde má povolen pobyt či nikoliv.

Původní rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

8. Krajský soud v Plzni již ve věci jednou rozhodoval, když rozsudkem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 30 A 191/2017-56, zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Důvodem tohoto rozhodnutí byla nedostatečnost skutkových zjištění ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce, a to v důsledku neprovedení výslechu žalobce a členů jeho rodiny. Tímto způsobem by bylo možno získat další informace pro objektivnější posouzení, zda zásah představovaný napadeným rozhodnutím do žalobcových soukromých a rodinných poměrů je či není přiměřený.
9. Ke kasační stížnosti žalované Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační soud upozornil, že jeho rozhodovací praxe považuje provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo

kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný. Dále konstatoval, že vždy jsou podstatné konkrétní skutkové okolnosti dané věci. Požadavek na provedení výslechu cizince jako účastníka řízení nebo výpovědi svědků nemůže být toliko formální, ale musí být odůvodněn potřebou řádně zjistit skutkový stav. Tomu odpovídá i dikce § 169 odst. 2 věty první zákona pobytu cizinců (ve znění účinném do 31. 7. 2016), dle které správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s účelem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Zákon tedy hovoří o nezbytnosti, nikoli snad pouhé vhodnosti provedení takového důkazu. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že požadavek krajského soudu na provedení výslechu žalobce či svědeckých výpovědí členů jeho rodiny nemá oporu v zákoně, neboť správní orgán I. stupně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu), jenž ostatně ani žalobce ve svém odvolání nezpochybnil. Za popsané procesní situace správní orgány dle kasačního soudu nepochybily, pokud výslech žalobce a svědecké výpovědi jeho blízkých neprovedly. Existence rodinných vazeb žalobce v ČR je správním orgánům známa a nebyla jimi v řízení zpochybněna.

10. Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu, aby v dalším řízení žalobní námitky v intencích relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu a znovu posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí žalované a vzal přitom v potaz, že řízení před správními orgány není zatíženo vadou v tom smyslu, že by v něm došlo k nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci v důsledku neprovedení výslechu žalobce nebo svědeckých výpovědí jeho rodinných příslušníků.

Posouzení věci krajským soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán dne 4. 4. 2016 zahájil z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců proto, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 21 T 90/2012, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 7. 2015, sp. zn. 7 To 227/2015, byl žalobce odsouzen za spáchání přečinu porušení předpisu o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle ustanovení § 244 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 18 měsíců. Následně byl usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 19. 9. 2016, sp. zn. 40 PP 607/2016, podmíněně propuštěn na svobodu se stanovením zkušební doby v délce tří let. V případě žalobce se jednalo v řadě již o druhý trestní rozsudek, poté co byl rozsudkem Okresního

soudu v Sokolově ze dne 24. 11. 2014, sp. zn. 6 T 50/2014 uznán vinným z téhož trestného činu a odsouzen k trestu odnětí svobody podmíněně v délce trvání 15 měsíců.

15. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 6. 6. 2017 zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a stanovil mu lhůtu k vycestování z území na 30 dní od právní moci rozhodnutí. Odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán opřel o shora citovaná rozhodnutí trestních soudů a dále se zabýval dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jejich přiměřeností. Dne 23. 6. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání. Žalovaná dne 8. 9. 2017 zamítla odvolání a rozhodnutí správního orgánu potvrdila. Ve svém odůvodnění mimo jiné uvedla, že spáchanou trestnou činností žalobce považuje za závažnou, o čemž svědčí i to, že mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Dále žalovaná uvedla, že z chování žalobce lze jasně konstatovat, že opakovaným nerespektováním právních předpisů ČR je vysoká pravděpodobnost, že se jimi nebude řídit ani nadále a náprava žalobce se tak zdá nepravděpodobná. Žalovaná také uvedla, že přítomnost rodiny na území nezabránila žalobci v páchání trestné činnosti. Správní orgány přihlédly ke způsobu spáchání trestné činnosti a hodnotily ji ve vztahu k působení žalobce na území. Není ve veřejném zájmu, aby cizinci, kteří páchají trestnou činnost v intenzitě a rozsahu jako žalobce, na území požívali výhody srovnatelné s postavením státních občanů.
16. Soud vyšel z následující právní úpravy. Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dále platí: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
18. Soud nejprve uvádí, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených v žalobě, k jejichž porušení mělo ze strany žalované dle žalobce dojít (§ 2 odst. 1, § 2 odst. 4 a § 4 odst. 1 správního řádu a blíže nekonkretizovaná ustanovení Listiny základních práv a svobod), nelze považovat za řádné žalobní body, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58), a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval. Ve stejné obecné rovině soud k uvedenému pro úplnost konstatuje, že porušení citovaných ustanovení po přezkoumání napadených rozhodnutí neshledal.
19. Důvodná není ani druhá námitka, podle níž správní orgány nevyhodnotily stav věci tak, aby ve věci mohly rozhodnout. Není patrné, jakou souvislost s touto námitkou má žalobcovo sdělení, že v době zahájení řízení vykonával trest odnětí svobody ve Věznici O. n. O.. Žalobci bylo řádně doručeno usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 26. 3. 2016 o zahájení správního řízení (práve do ...), poté správní orgán I. stupně zjišťoval skutkový

stav z jemu dostupných úředních evidencí a posléze žalobce správně přípisem ze dne 24. 5. 2016 (přípis je zjevně nesprávně datován rokem 2015) vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. To žalobce stále se nacházející ve výkonu trestu odnětí svobody učinil, když nejprve odkázal na svého zástupce (přípisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 30. 5. 2016) a posléze správnímu orgánu I. stupně sdělil, že na území ČR žije trvale jeho manželka, s níž pečuje o nezletilého syna; na území ČR žije i jeho již dospělá dcera, která má vlastní rodinu. Správní orgán I. stupně následně ověřoval další skutečnosti týkající se osoby žalobce a přípisem ze dne 3. 5. 2017 znovu žalobce vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; toto vyrozumění již bylo žalobci doručeno do vlastních rukou v místě jeho bydliště v Kraslicích. Žalobce na ně již nijak nereagoval. Správní orgán I. stupně proto dne 6. 6. 2017 vydal své rozhodnutí, kterým zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a současně mu stanovil lhůtu k vycestování z území v délce 30 dní. V odvolacím řízení již byl žalobce zastoupen advokátem, Mgr. Zdeňkem Ptáčkem. Soudu tedy není zřejmé, v čem konkrétně by měla být žalobcova práva zasažena v důsledku výkonu trestu odnětí svobody a ani žalobce k této otázce nic konkrétního neuvedl.

20. Samotný rozsah zjištění skutkového stavu pak ani žalobce v průběhu správního řízení neoznačil za nedostatečný, a to ani v rámci řízení vedeného správním orgánem I. stupně, ani v rámci odvolacího řízení vedeného žalovanou. Žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo toliko blanketní, přestože byl již žalobce zastoupen advokátem, nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 1. 8. 2017 doplněno. Je třeba konstatovat, že ani v žalobě nelze nalézt žádné konkrétní tvrzení, ke kterým skutečnostem měly správní orgány přihlédnout nad rámec těch, které ve svých rozhodnutích zohlednily. Ani soudu nejsou žádné takové skutečnosti zřejmé, a absence určitých zjištění či potřeba doplnění zjištění učiněných nevyplývá ani ze správního spisu.
21. Se žalovanou lze souhlasit v názoru, že žalobní námitka, podle níž žalobce sice byl odsouzen za trestnou činnost, ale nebyl jejím hlavním pachatelem, je irrelevantní. Hypotéza ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje, aby cizinec, jemuž má být zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu, by měl být „hlavním“ pachatelem trestné činnosti, respektive aby jeho role v takové trestné činnosti byla jakkoli jinak kvalifikována, než že se jednalo o úmyslný trestný čin, za který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do tří let včetně. Tato podmínka byla v žalobcově případě bezpochyby naplněna.
22. Stejně je nutno uvážit o žalobcově námitce, podle níž by mělo být spíše v zájmu České republiky, aby žalobce splácel svůj daňový dluh, než mu v tom fakticky zabránit zrušením jeho trvalého pobytu. Na splácení žalobcova daňového dluhu není možno pohlížet jako na jakési dobrodiní z jeho strany, ve kterém by jej měl stát snad nějak podporovat, nýbrž jako na plnění žalobcovy povinnosti. Soudu přitom ani ze žaloby není zřejmé, proč by snad žalobce neměl být ochoten či schopen splácet svůj dluh poté, co bylo jeho povolení k trvalému pobytu zrušeno. Každopádně se opět jedná o otázku, která není součástí hypotézy § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a proto není možno vytýkat správním orgánům, že ji nezahrnuly do svých úvah. Žalobce je povinen své dluhy uhradit bez ohledu na to, zda jeho povolení k trvalému pobytu trvá či bylo zrušeno.
23. Důvodná není ani žalobcova námitka, že správní orgány při svém rozhodování nepřihlédly k rodinným vazbám, které má na území České republiky. Správní orgány naopak nijak

rodinné vazby žalobce na území ČR nejenže nijak nezpochybnil, ale vzaly je i do úvahy. Konkrétně takto vzaly v úvahu, že žalobce je ženatý a s manželkou společně vychovávají nezletilého syna, věděly také o dospělé dceři žalobce, která má již vlastní rodinu (str. 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

24. Stěžejní žalobní námitka pak směřovala proti nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Ze shora citovaného § 77a odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je patrné, že bylo povinností správních orgánů přiměřenost dopadů jimi vydaného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce posoudit. Soud je přesvědčen, že tak učinily na ještě akceptovatelné úrovni odpovídající úrovni příslušných tvrzení ze strany žalobce, čímž svou zákonnou povinnost splnily.
25. Ze správního spisu (z evidence Cizineckého informačního systému a z vyjádření žalobce ze dne 28. 5. 2016) vyplývá, že žalobce disponoval povolením k trvalému pobytu od roku 1999. Na území České republiky má manželku, nezletilého syna a svou již dospělou dceru, která je českou občankou a je vdaná. Žalobce v průběhu správního řízení nic konkrétního (kromě jejich samotné existence) ke svým rodinným a soukromým vztahům na území České republiky netvrdil a neuvedl žádné překážky, které by zrušení povolení trvalého pobytu či jeho případnému vycestování mohly bránit. Přestože se v daném případě jednalo o řízení zahájené z moci úřední, nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tedy nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám žalobce takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Rovněž nebylo ani povinností správního orgánu vyzývat žalobce ke konkretizaci jeho tvrzení, neboť správní orgány nezpochybňovaly tvrzení ohledně existence rodinných vztahů. Co se týká zjištění skutkové stránky věci, je nutno dospět k závěru (i s ohledem na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34), že skutkový stav byl v tomto ohledu náležitě a v dostatečné míře zjištěn.
26. Z napadeného rozhodnutí a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se správní orgány na podkladě zjištěných skutečností otázkou přiměřenosti dopadů do života žalobce zabývaly a zjištěné rodinné vazby a případný zásah do nich posuzovaly. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že k existenci rodinných vztahů při svém rozhodování nepřihlédly, přestože jim tyto vztahy musely být známy z úřední činnosti. Správní orgány ve svých rozhodnutích v žádném případě nespoujají existenci rodinných vztahů žalobce na území České republiky, avšak při poměřování závažnosti dopadů zrušení trvalého pobytu žalobce do těchto rodinných vztahů s veřejným zájmem spočívajícím v ochraně společnosti, dospěly k závěru, že je nutno upřednostnit veřejný zájem společnosti na tom, aby nebyl trestně stíhaným cizincům udělen trvalý pobyt, oproti jejich soukromému zájmu na rodinný a soukromý život, přičemž konstatovaly, že napadeným rozhodnutím bude zasaženo do práv žalobce a jeho rodinného života, avšak tento zásah nebude vzhledem k okolnostem nepřiměřený.
27. S uvedeným závěrem správních orgánů se soud ztotožňuje a odkazuje zejména na podrobné odůvodnění této otázky na str. 2 až 6 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán posuzoval zejména rodinné vztahy, délku pobytu cizince na území České republiky,

ekonomické vazby na Českou republiku, závažnost spáchané trestné činnosti pro společnost, délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, opakování trestné činnosti a v neposlední řadě celkovou způsobenou škodu. Správní orgán provedl posouzení uvedených skutečností svědčících pro i proti přiměřenosti resp. nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce velmi zevrubně a dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím bude zasaženo do rodinného života žalobce, avšak tento zásah nebude nepřiměřený. Zrušením pobytu žalobce nebude zasaženo do pobytového statusu jeho manželky a syna. Správní orgán s ohledem na trestní minulost žalobce a nerespektování českého právního řádu uvážil možnost opakování žalobcovy trestné činnosti a nutnost zajistit preventivní ochranu veřejného pořádku do budoucna. Žalobce páchal opakovaně trestnou činnost, a to vědomě a ze zistných důvodů. Mohl a měl si tedy být vědom toho, že mu hrozí zrušení nejvyššího pobytového oprávnění a výhody z tohoto statusu plynoucí. Správní orgán dále poukázal na skutečnost, že žalobce je zletilý, svéprávný, je schopen se sám o sebe postarat a ovládá stále rodný jazyk, naopak českých jazyk neovládá, což rovněž svědčí o nedostatečné integraci do české společnosti. Samotná délka pobytu (žalobce je v ČR od roku 1999) pak nemůže sama o sobě způsobit nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce. Naopak proti rodinným vazbám a délce pobytu zde stojí zájem na ochraně veřejného pořádku, který žalobce svou závažnou trestnou činností narušuje.

28. Správní orgán dále zvážil možné porušení Úmluvy o lidských právech (zejména čl. 8) a Úmluvy o právech dítěte (zejména čl. 9 odst. 2 a 3 a čl. 10 odst. 2) a dospěl k závěru, že ani práva žalobce či jeho nezletilého dítěte vyplývající z uvedených dokumentů nebudou zrušením trvalého pobytu žalobce na území České republiky nepřiměřeným způsobem zasažena. Jak již bylo uvedeno výše, s argumentací správního orgánu se zdejší soud ztotožňuje. Trestnou činnost, pro kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 18 měsíců, lze považovat za závažnou (způsobená škoda přesahuje částku 3 miliony Kč) a pro společnost nežádoucí. Navíc je nutno zdůraznit, že se nejednalo o žalobcovu první trestnou činnost, tedy o ojedinělý exces z jinak řádně vedeného života, neboť již dříve byl za stejnou trestnou činností uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody podmíněně v délce trvání 15 měsíců (rozsudek Okresního soudu v Sokolově sp. zn. 6 T 50/2014 ze dne 24. 11. 2014). V nynějším případě se tedy naopak jednalo o speciální recidivu, které se žalobce dopustil v době, kdy s ním již bylo vedeno trestní řízení o dříve spáchaném trestném činu. Jinými slovy řečeno, ani samotné již vedené trestní řízení žalobce neodradilo od páchání další trestné činnosti. Opakované protiprávní jednání žalobce a rovněž stále i po více než 20 letech pobytu v České republice velmi omezená znalost češtiny nesvědčí o žalobcově hluboké integraci do společnosti. Je potřeba rovněž zdůraznit, že napadeným rozhodnutím bylo žalobci „pouze“ odejmuto nejvyšší pobytové oprávnění, avšak pobyt na území nebyl žalobci do budoucna zakázán, ani žalobce nebyl vyhoštěn. Styk se svou rodinou tedy bude moci být zajištěn např. prostřednictvím krátkodobých víz. Po zhodnocení všech výše uvedených kritérií a skutečností zjištěných v případě žalobce dospěl soud ve shodě se správními orgány k závěru, že napadeným rozhodnutím bude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce, avšak míra a intenzita takového zásahu nebude nepřiměřená k důvodům, pro které bylo žalobcovo pobytové oprávnění zrušeno. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.
29. Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobce nedoplnil své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí z důvodu, že dostatečně neovládá český jazyk. Z podaného odvolání založeno ve správním spisu vyplývá, že žalobce byl v době podání odvolání

zastoupen advokátem Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, tedy kvalifikovaným právním profesionálem. Pokud tedy žalobce tvrdí, že český jazyk neovládá, ale přitom má k hájení svých práv zvoleného kvalifikovaného zástupce, je tato námitka lichá a nelze jí vyhovět, neboť žalobce své námitky mohl uplatnit prostřednictvím tohoto zástupce (případně ve spolupráci s překladatelem či tlumočnickem). Pakliže žádné konkrétní námitky žalobce neuplatnil, postupovala žalovaná správně, pokud v rámci odvolacího řízení postupovala dle § 89 odst. 2 věta první správního řádu, dle kterého odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, aniž by se zabývala správností napadeného rozhodnutí, která se posuzuje v rozsahu odvolacích námitek.

30. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobce důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

31. V návaznosti na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, kterým byl původní rozsudek krajského soudu zrušen, rozhoduje soud nyní o nákladech řízení vynaložených jednak před Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti žalované a jednak v řízení před soudem krajským. Krajský soud vycházel při rozhodování o nákladech řízení z § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná byla úspěšná jak v řízení o předchozí kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, tak v řízení u krajského soudu, z tohoto důvodu by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovaná však náhradu nákladů nepožadovala, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. července 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu